

за да може да се напише една по-пълна биография на писателя.

Петко Тодоров и като писател, и като общественник и като човек е една закръглена личност, със редки достоинства и дарования. В днешно време: време на опадък и унижение неговата личност би будила съзнанието у нас, би крепила духа, би окрияла онези, които се лутат — и така би се осмислило делото на писателя, който няма време да постигне бленовете, тъй близки на душата му.

Ако. Съвременник стори това — ще извърши едно скъпо дело.

Владимир Русалиев.

Добри Немиров — „Роб“ и „Делба“

Трагично е наистина зрелището, когато някой с безсъвестен замах се мъчи да срине едно дело, градено с дълг и упорит труд и носящо в себе си съкровищата на надарена и сложна душа.

И трагизма не се състои в туй, че делото е неоправдано и безмислено хулено и обезличавано — а в озлоблението и глупостта на този, който иска да го руши.

А този трагизм е и комизъм. И ти се иска съвсем нищо да не спориш на „рушителя“, а само с мълчанието си да докажеш, че не си му обжрнал никакво внимание и че той те е накарал само дълбоко да скърбиш за него.

Друга по-достойна отплата нема. Смирени и безпомощни още в пелените на духовното, до вчера мъчени роби — живяли само с риданието на народчата песен и с зреещите социални събития за нов и по сложен живот — нашата литература и след освобождението е носила суровия печат на неоформената, разпокъсана и първобитна народна душа — една, която е пазила особеностите на племето ни през тъмните времена и която тепърва трябва да се убогати, проучи и разшири.

В нея има съкровища. Тя самата е една неизчерпаема рудница — която би могла да даде безсмъртие не на един само.

Боязливо разгърната от стария Славейков, неудачно терзана от Каравелова, обляхнала със своята суровост и „вечен бунт“ Ботева — тази душа все тъй тъмна и неразгадана лежи и в страниците на по-новите битови творци — родоначалник на които все пак ще си остане Ив. Вазов,